

Araberne i historien før islam

Dagens arabere tror at de er etterkommere av en tidligere generasjon som er utdødd på grunn av naturkatastrofer som tvang dem til å flytte bort fra sitt område (slik det skjedde i Yemen) eller på grunn av Guds straff (ref.

Koranen der det står at Gud sendte dem profeter for å formane dem om å velge rett vei, men de insisterte på å fortsette med syndene sine):

{{Eller Ad og Thamod? Dere ser det klart fra deres boplasser. Satan lot deres gjerninger fremtre prydelige, og holdt dem borte fra Veien. Enda de hadde skarpt syn.}} koran sora 29, aya 38.

Noen av disse folkene spredde seg nordover i Arabia. På grunn av dette har de gamle arabiske historikerne delt araberne i to hovedgenerasjoner: Den ene er de utdødde araberne eller de som var ekte arabere, mens den andre generasjonen er de nålevende araberne og/eller de som er blitt arabisert .

Den andre delen ble igjen delt inn i to grupper der den ene gruppen ble kalt sydaraberne eller "Qahtanion". Disse har bodd i Sør-Arabia. Navnet "Qahtanion" er flertallsform av navnet "Qahtan" som var en arabisk konge i Sør-Arabia. Den andre gruppen ble kalt nordaraberne eller "Adnanion". Disse har bodd i Nord-Arabia. "Adnanion" er flertallsform av navnet Adnan som var etterkommer til profeten Ismael, sønn til profeten Abraham:{{ Gjør innsats for Guds sak, slik Han har krav på! Han har utvalgt dere, og har ikke pålagt dere noe trykkende i deres religion, deres far Abrahams lære. Han har kalt dere muslimer tidligere.}} koran sora 22, aya 78.

Araberne tror at de er profeten Noas etterkommere: {{...Vi lot seile med Noa, av Abrahams og Israels barn, - av dem Vi har ledet og utvalgt.}} koran sora 19, aya 58.

Det tørre og varme klimaet delte Arabia i to deler: Grøderike områder som passer for landbruk, og en stor ørken som gjør livet vanskelig for folk – unntatt beduinene som tilpasset seg et slikt liv.

Den naturlige delingen av Arabia (sør og nord), med hvert sitt grøderike område, skapte to forskjellige dialekter og førte til flere strider og kriger mellom dem og mellom stammene som tilhørte dem.

Søraraberne brukte gule farger til sine flagg og turbaner, noe som fortsatt kan være i bruk i Oman, mens nordaraberne brukte røde flagg og røde turbaner.

Arabia er det området der araberne bor, de har slått seg ned der og har røttene sine i dette området.

Dette området regnes imidlertid som et opprinnelsesland også til andre semittiske folk (så som verdens første sivilisasjoner) og som

opprinnelsessted for alle himmelreligionene (jødedommen, kristendommen og islam).

Folk som har slått seg ned i dette området, har en felles språkopprinnelse. De kalles semittiske språk, og man kan se slektskapet mellom dem ved å se på ordstammer og andre språkegenskaper:

Arabisk	Arameisk	Hebraisk	Babylonisk	Norsk betydning
Ana	Ana	Ani	Anako	Jeg
Ante	Ante	Ata	Ata	Du(Hankjønn)
Anti	Anti	At	At	Du(Hunkjønn)

Arabia avgrenses av Rødehavet, Sinai-halvøya og Middelhavet i vest, Det arabiske havet fra syd, Den arabiske golfen og Tigris fra øst og nordøst. Dette er et strategisk område som ligger mellom tre verdensdeler, og som forbinder flere hav.

Historien forteller at dette var et stridsområde mellom de gamle rikene, så

som Persia og Romerriket, og mellom stater innenfor det arabiske området, så som Asur, Babylon og Egypt.

Det var i disse sivilisasjonene bildeskrift og tegn først ble brukt, og her har man også funnet de første kjente lovsamlinger som ordnet de gamle samfunnene.

Arabisk er det mest kjente av de semittiske språkene. Arabisk har spredd seg til hele området samt til alle de andre islamske landene.

Den arabiske førislamske stammen *Qureish* sikret veiene for de arabiske karavanene og beskyttet deres forretninger mellom sør mot øst, nord mot vest og sør mot nord ved å samle og samarbeide med de andre arabiske stammene som ønsket å gjøre forretninger og investere sine penger i dette området. Stammene støttet hverandre for å stå sterkere mot andre stammer som ønsket å krige eller å hindre forretningene.

Qureish er Mohammads stamme. Dette var en hovedstamme blant de arabiske stammene. Den var en ledende stamme både politisk og økonomisk, en støtte for andre stammer og en tilrettelegger/garantist for at forretningene mellom stammene kunne gjennomføres enkelt, trygt og stabilt.

Qureish slo seg ned i byen Mekka som var en sentral by og møtested for alle forretningskaravanene.

Mekka var et naturlig by for hvile der den lå midt i leden for alle karavanene, samtidig som den var en hellig by for dyrkelse av guden "Ahnaf"

Hvem er araberne?

Araberne er nevnt og lagt merke til av andre sivilisasjoner som levde i samme periode og samme geografiske område, så som assyrerne, babylonerne og de gamle egypterne.

De er for eksempel nevnt på en statue av den sumeriske kongen Naram-Sinn (2400 f. Kr.)

Grekerne og romerne brukte ordet "arab" for den arabiske halvøya mens den greske historikeren Herodot brukte benevnelsen Arabia for hele området fra Sinai-halvøya til Eufkrat mot syd til det arabiske havet.

Arabisk språk kan forklare oss noe om hva ordet "Arab" betyr. Her kommer en historisk analyse:

Vi tar ordroten som på arabisk består av tre bokstaver: a, r og b.

Når en bruker verbet "arabe", betyr det på arabisk "å snakke veltalende".

En som har en veltalende tunge, er dermed en araber, og alle personer som kan arabisk, blir "arabisert".

Noen ganger kan man i et arabisk nyhetsoppslag høre for eksempel: Han "a`arabe" at situasjonen er spent.

Det betyr: Han "forklarte" at situasjonen er spent.

Andre ganger betyr ordet "en ren rase eller ikke hybrid", og når en sier at denne hesten er en "arabi" hest, betyr at hesten er "ren rase".

Araber uttales på arabisk "arabi". Dette ordet ble brukt for folk som bodde i byene, og skilte dem da fra dem som om bodde utenfor byene, som beduinene. Beduinene ble kalt "i`arabi" som betyr "ørkenaraber som ikke er av en arabisk ren rase".

Ordet "beduin" er en bøyning av det arabisk ordet "badya" som betyr "et flatt område", noe som betyr "ørken". Det passer bra fordi Arabia er en stor ørken.

Når en person står på et flatt område, kan han enkelt ses av andre.

Det betyr at hver enkelt person/ting i området er lett å oppdage. Fordi beduinen oppholder seg her, er han altså lett å se. Derfor er ordet "beduin" en bøyning av ordet "badya".

Når beduiner flytter til byene og lever som byfolk, blir de kalt "arab".

Det betyr at araberne defineres som folk som oppholder seg i byene, og som

er veltalende.

Betydningen kan bekreftes også av språket selv: En samling kalles på arabisk "joma`a", men kan også kalles "Oroba" som er en bøyning av det arabiske ordet "arab".

Før islam kalte araberne fredagen for "Oroba" som betyr "samlingsdag". Denne dagen møttes de for å gjøre forretninger, og fredagen har senere utviklet seg til å bli helligdag i Islam.

Det betyr at ordet "arab", som på arabisk er flertallsform for "araber", betyr: Folk som er av ren rase, er veltalende, som oppholder seg i byene og som

sosialiserer seg (samler seg) og som har røtter med opprinnelse i Arabia.

Det er lange tradisjoner for at araberne tar vare på stammen, slektskap og blodsband. Det er skrevet mange bøker om arabisk slektskap, og slektsgranskertradisjonene er sterke. Noen kan til og med føre slekten tilbake til periodene før Islam. Koranen nevner også historien til flere arabiske folk. Språkforskere støtter ikke teorien som sier at araberne fikk navnet etter en stamfar i Sør-Arabia som het "ja`arob". (Han var sønn til Qahtan.)

En annen teori sier at navnet "arab" stammer fra et sted i Arabia som het "Araba".

Enda en annen teori sier at profeten Hood var den første personen som snakket arabisk.

Hood var en person som overlevde fra en gammel arabisk stat som ble rammet av en natur- katastrofe som utslettet resten av befolkningen. Dette folket ble kalt "Ad".

Andre forskere tror at araberne er et folk som bodde vest for elven Eufrat (dvs. i Mesopotamia) og at de så spredde seg utover i Arabia.

Nabonasjonene kalte dem "Arab" fordi de skiller mellom to bokstaver/lyder. Den ene lyden likner på skarpe-R mens den andre er en kraftigere bokstav/lyd som lages lenger nede i halsen – dette er den første bokstaven/lyden i ordet "Arab" når ordet uttales på arabisk.

De tror også at ordet "hebreer" og ordet "araber" på arabisk har samme røtter og samme bokstaver selv om de skrives på to ulike måter – men de har begge samme betydning ("flyttende").

Selv om de to ordene – "araber" og "hebreer" skrives med de samme bokstavene, så blir ikke betydningen ("flyttende") lik. Hvis man bruker ordet "beduin" eller "ørkenaraber", kan betydningen bli lik, men ikke hvis man bruker ordet "araber". Ordet "hebreer" brukes fortsatt i en arabisk dialekt, betydningen da er nettopp "flyttende" eller "reisende".

Et arabisk verb utledet av ordet "hebreer" har betydningen "passere eller reise over en elv".

Jeg har mest tro på den språklige analysen om den arabiske opprinnelsen.

Dette fordi den arabiske halvøya var isolert, folket hadde lite kontakt med omverdenen og holdt rasen ren. Det er også kjent at grekerne, når de brukte ordet "Arab", mente folk som levde i ørkenen. Det arabiske språket er gammelt, men er holdt levende og har stått imot endringer i flere tusen år. Det er derfor et hovedspråk blant de semittiske språkene og kan derfor gi viktig informasjon både om den historiske utviklingen, om det arabiske folket og om språkutviklingen som sådan.

Før islam ble arabisk brukt mest som et muntlig språk og i mindre grad som skriftspråk. Dette nevnes i Koranen: { {Han er det, som lot fremstå blant de ulærte folkene et sendebud fra deres egne rekker for å fremlese Hans ord for dem, og for å rens dem, og lære dem Skriften og visdommen. Men tidligere var de klart på villspor} } koran sora 62, aya 2.

Da Koranen ble skrevet, var utgangspunktet *Qureish*-dialekten, en sentral

arabisk dialekt. Den kalles nå "Fos`ha" som i direkte oversettelse betyr "det veltalende språket".

"Fos`ha" kan også oversettes til "Høyt språk".

Araberne før islam brukte diktformen for å "dokumentere" sine kriger, sin historie og til kjærlighets- og andre fortellinger. Med islam kom oppfordringen om å lære seg arabisk skrift, også fordi Mohammad sa at en krigsfange kan lære ti andre muslimer arabisk skriftspråk, og på denne måten bli fri fra fangenskapet.

Historien viser at språket har utviklet seg i faser, for eksempel skjedde det en del endringer i de første årene av islam. Da utvidet arabiske språkmenn skriftspråket med å innføre småtegn under og over de arabiske tegnene (for eksempel korte vokaler) for bedre å kunne skille mellom lydene, for på denne måten å kunne gjøre arabisk enklere å forstå for utlendinger.

Gjennom det arabiske skriftspråket er mye av den gamle historien til det arabiske folket før islam tatt vare på. Man startet også tidlig å skrive bøker om tidligere tider og generasjoner. Noen av disse ble tatt inn i selve Koranen.

Gamle arabiske stater:

Det fantes arabiske stater flere hundre år før den islamske periodens start.

Her kommer en kortfattet oversikt over noen av disse:

AlAnbatt: En stat som ble dannet av noen arabere som vandret fra Sør-Arabia mot Nord-Arabia i det sekstende århundre f. Kr.

De brukte arameisk skriftspråk for å skrive sin arabiske dialekt.

Staten ble opprettet i år 169 f. Kr og ble erobret av romerne i 106 e. Kr.

Tadmorr: En stat opprettet i Syria (150 km fra Damaskus). Alexander den store kalte den "Palmyra" som betyr "daddeltreets by". Staten er nevnt i assyriske og babylonske kilder.

Den ble erobret av romerne i 273 f. Kr.

(1)Noen islamske forskere tror at koranen brukte syv arabiske dialekter for at alle araberne kan forstå den godt, og for at den skal representere alle som brukte disse dialektene.

AlGsasene: En stat som oppsto i "Ash`Sham"-mrådet.

Den var alliert med romerne, eksisterte i 600 år og ble oppløst da islam kom.

Den oppsto i det tredje århundre.

AlMnathera: En arabisk stat som lå i nåværende Irak (ca. 160 km fra Bagdad). De var kristne, men alliert med Persia (dagens Iran).

Den eksisterte i 350 år fra 268 - 631 e. Kr. og ble oppløst da islam kom.

Kindda: En arabisk stat i Sør-Arabia som fikk navn etter lederstammen Kindda.

Religionen var avgudsdyrking.

Dette var ca. 500 e. Kr.

AlHadhar (Arabia): En arabisk stat i Nord-Irak.

Den falt for perserne i 240 e. Kr.

Folket tilba solen.

Ma`yn: Den var den eldste arabiske staten i Sør-Arabia.

Den eksisterte i perioden fra år 1200 f. Kr. til 650 f. Kr.

Folket som opprettet denne staten, var fra Irak, dette viser at folkevandringene i Arabia skjedde i forskjellige retninger, ikke bare mot nord.

Qotban: En arabisk stat i Sør-Arabia (nå Yemen) som eksisterte i samme periode som Ma`yn-staten, fra år 800–1300 f. Kr.

Saba`a: Regnes som en stor og sterk stat i Sør-Arabia (Yemen).

Den falt etter at den store dammen "Ma`arib" ble ødelagt.

Den eksisterte i perioden fra år 950 til 115 f. Kr.

Himier: En stat i Sør -Arabia som eksisterte i perioden fra år 115 f. Kr. til 640 e. Kr.

Hedremot: En stat i Sør- Arabia som eksisterte i perioden fra år 1020 f. Kr. til 290 e. Kr.

Folket tilba månen.

Arabiske profeter og de gamle generasjonene:

En islamsk teori eller historie forteller at flere arabiske generasjoner ble utslettet på grunn av sine synder. Koranen forteller om naturkatastrofer som ble sendt av Allah for å utrydde befolkningen og legge områder øde. Før katastrofene rammet dem, ble de advart og forsøkt snakket til rette av profeter. Men folkene tok ikke profetenes forkynnelse om omvendelse på alvor.

Araberne tror at det var fem arabiske profeter: Ismael (Abrahams sønn), Shoeib, Salih, Hood og Mohhamad.

Disse profetene levde i arabiske stater:

Hood ble sendt av Gud til et arabisk folk som het "Ad". Disse bodde i Hadrimot i Sør- Arabia. Folket tilba noen statuer som het "Smood" og "Hitar".

Profeten Hood tilhørte dette folket. Han nektet å tilbe statuene og ba sitt folk om å tilbe kun Allah.

De nektet å følge ham, ville ikke tro på ham og beskyldte ham for å være gal.

Han prøvde å få dem til å tilbe Gud, men de nektet selv om han forkynte at dette ville føre til en katastrofe som ville utslette dem:

{{Og hva Ad angår, så ble de utslettet av en hylende vind}} koran sora 69, aya 6.

Salih ble sendt av Gud til et arabisk folk som ble kalt "Thamood". De hadde en stat mellom Hijaz (nå i Saudi Arabia) og Jordan.

Også her tilbad befolkningen statuer. Profeten "Salih" ba dem om ikke å tilbe andre enn Gud – det er bare Allah som skal tilbes – men de nektet å høre på han. Da kom hevnen fra Gud som utslettet dem. Det finnes fortsatt arkeologiske spor etter dem.

{{Hva Thamood angår, så gav Vi dem ledelse, men de foretrakk blindhet fremfor ledelse. Så tok den fornedrende straff tordenskrall dem, for det de hadde fortjent}} koran sora 41, aya 17.

Shoeib var en av etterkommerne til Abrahams folk, og han ble sendt av Gud til et folk som hadde slått seg ned i Hijaz.

Folket tjente godt på handel, men de bedro, syndet på andre måter og tilba en annen gud.

Shoeib hadde gode talegaver og prøvde å overtale befolkningen til å forbedre seg i tide, før Guds hevn ville komme. Men de nektet: {{Da Vår beslutning ble iverksatt, reddet Vi Shoib og dem som trodde med ham ved Vår nåde, og skrallet tok de urettferdige. Om morgenen lå de utstrakt i sine hjem som

om de aldri hadde levd der i beste velgående. `Bort med Midian!` - som det før ble sagt `Bort med Tamood!`}} koran sora 11, aya 94-95.

Oversikten over de arabiske profetene viser at det her finnes historier om befolkningenes opplevelser, hvilke religioner de hadde, hva slags forretninger de drev, i hvilke områder de bodde, og hvilke katastrofer som rammet dem. Ut fra vanlig objektiv tankegang var dette naturlige katastrofer, men i en religiøs analyse var dette straffer fra Allah.

Denne dobbelte forklaringen gir oss et godt bilde på hvordan en muslimsk araber tenker.